Občasník Ročník 24 Školský rok 2020/21 č. 2

BLESKÁČIK

Školský časopis - Základná škola s materskou školou, Vančurova 38, Trnava

Deň ekohrdinov

s. 18

28 -29
Mami, vďaka!

30 - 31
Náš deň

Úvodník

Milí čitatelia!
Po dlhšom čase opäť čítaš časopis Bleskáčik. Od januára nastali na našej škole viaceré zmeny a vznikli náročné situácie, s ktorými sa nové vedenie školy muselo popasovať. Zaviedlo sa povinné nosenie rúšok a dezinfekcia rúk. Napriek tomu sme tu my s Bleskáčikom, aby sme ti spríjemnili tieto ťažké chvíle. Na ďalších stranách si môžeš prečítať o tom, čo všetko školáci zažili v laviciach i na exkurziách a, samozrejme, nájdeš tu aj básne, poviedky či úlohy, ktoré vytvorili naši šikovní žiaci. Prajem ti príjemné čítanie a veľa zábavy.

Tereza Klasová, 8.C

BLESKÁČIK

Školský časopis Základnej školy s materskou školou na Vančurovej ulici č. 38 v Trnave je kolektívnym dielom žiakov a pedagógov školy, ktorí sa podujali zachytávať život školy. Textový a fotografický materiál pochádza od členov redakčnej rady a tiež od dobrovoľníkov, ktorí svoje fotografie a texty poskytli na webovú stránku školy. Za možnosť použitia týchto podkladov im redakčná rada ďakuje.
Rozširovanie či publikovanie fotografií a textov podlieha autorskému zákonu, takže
v prípade záujmu treba najskôr kontaktovať redakčnú radu.

Vydavateľ: ZŠ s MŠ Vančurova 38, Trnava, **šéfredaktor:** Adela Gallová, **predseda redakčnej rady:** Patrícia Zuščíková, **typ periodika:** občasník, **dátum vydania:** máj 2020, prvé číslo časopisu bolo vydané v šk. roku 1996/97
Pedagogický dohľad: Mgr. Stanislava Kopúnková

4 Ako sme súťažili

10 Rozsievali sme lásku

12 Vytvorili sme veľkonočný strom

14 Prváci v laviciach

15 Farby jari na zjedenie

16 Hurá, je tu karneval!

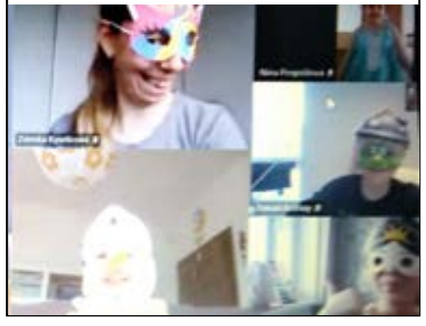

17 Deň Zeme

18 Zelená škola

32 Návšteva v kopačkách

34 Učenie je zábava

35 Naše úspechy

43 Naša tvorba

Haló, haló, všetci priaznivci Vančurky!

Najoriginálnejší snehuliak

Keďže nám konečne napadol vytúžený sneh, vyhlasujeme fotosúťaž

LILI BOŠKOVÁ, 2.B

TAMARKA FODOROVÁ, 3.B

Fotografie našich výtvorov sme zverejňovali na školskom facebooku a počet lajkov pod fotografiou určil víťaza. Toho v škole čakala sladká odmena.

ROBERT RÁBARA, 3.A

196 lajkov
Eva Ostrovská 3.A
&
Matej Ostrovský 1.A

2. MIESTO

LAURA GÜRTLEROVÁ, 3.A

HENKA HRAŠNOVÁ, 5.B
LUKÁŠ KRAJČOVIČ, 3.A

102 lajkov

Ninka 4.A, Dianka 3.A a Nelka 2.A Noskové

3. MIESTO

ADAM FÜLÖP, 3.B

1. MIESTO

Tramtararaaaaaaa!
Predstavujeme vám víťazného snehového pánka a jeho majiteľku - škôlkarku Leušku Valentovú. V súťaži ste práve tomuto fešákovi pridelili 212 lajkov.

Láska je tu s nami, buďme s ňou...
...spieva sa v piesni a my,
žiaci našej školy,
nesieme lásku teraz k vám!
Nielen preto,
že sa blíži sviatok sv. Valentína,
ale najmä preto, že láska sa akosi
z našich životov v tieto dni vytráca.
Dovoľme jej,
nech sa nás opäť môže dotknúť.

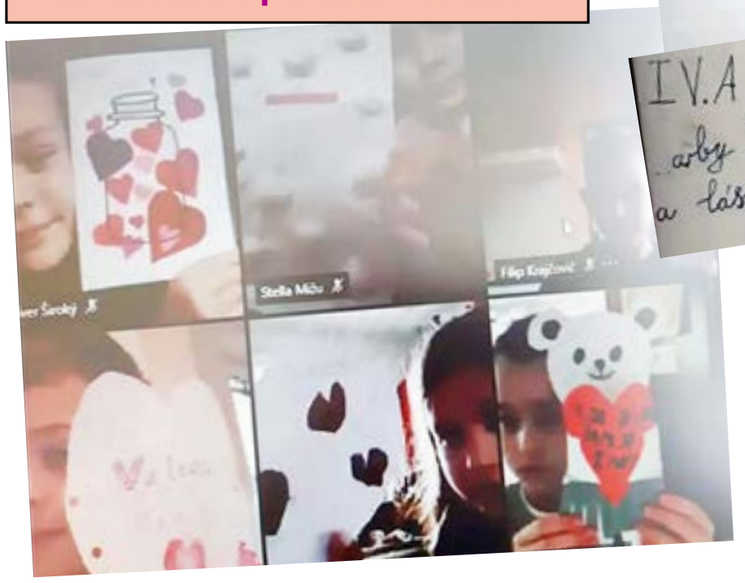

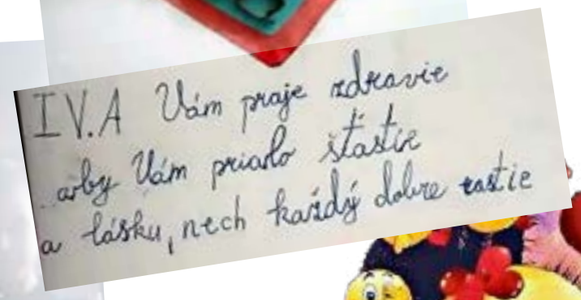

To podstatné je vidieť len ❤. V každom veku je NAJPODSTATNEJŠIA LÁSKA.

Vančurský veľkonočný stromček

Videli ste tú krásu na pešej zóne v Trnave? A našli ste aj náš vančurovský strom? Spravili ho šikovné ruky našich detí a vychovávateliek. Vďaka nim boli veľkonočné sviatky naozaj krásne.

So spolužiakmi ide učenie lepšie

Šmolkovia z 1.B sa tešili do školy, po troch mesiacoch online vyučovania konečne nastalo obdobie otvárania škôl.
Významný sa stal pre nich práve dátum 7.4.2021.Opäť zasadli do lavíc, stretli sa s kamarátmi - spolužiakmi i triednou pani učiteľkou Majkou Mrvovou.
K postupnej adaptácii na školu sme pomáhali žiakom rannými besedami, rozhovormi, hrami s didaktickým zameraním.

FARBY JARI NA ZJEDENIE

Jar je plná farieb. Náladu sme si spestrili farebnými halúzkami, ktoré sme dozdobili pukancami.
No na zjedenie! Čo poviete? **(1.B)**

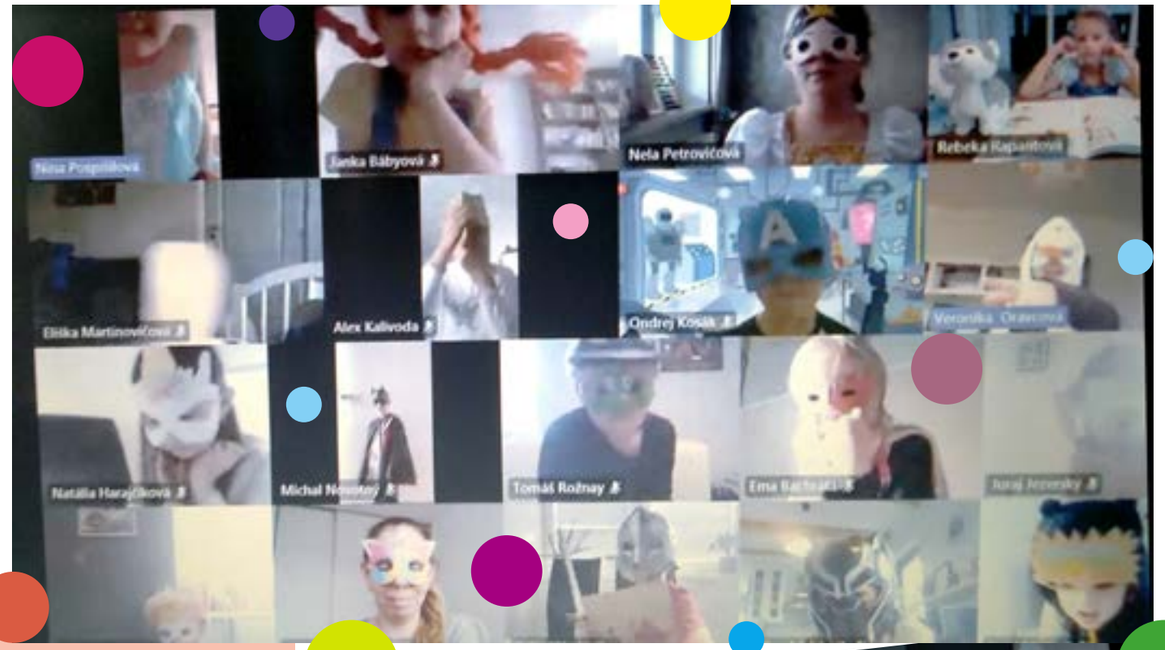

Karneval, online?

A viete, že sa to dá. Na hodinách čítania a písania sme tému vyučovacej hodiny naplnili do bodky.

S využitím medzipredmetových vzťahov dostal Karneval tú pravú „šťavu", a to v podobe pripravených masiek, zapojenie čítania o danej téme, učenia sa piesne i s praktickými ukážkami zhotovovania vlastných masiek.

Všetky deti 1.B spolu s triednou pani učiteľkou Mrvovou si takouto formou priblížili fašiangové obdobie. Učenie sa stalo pre nás zábavou.

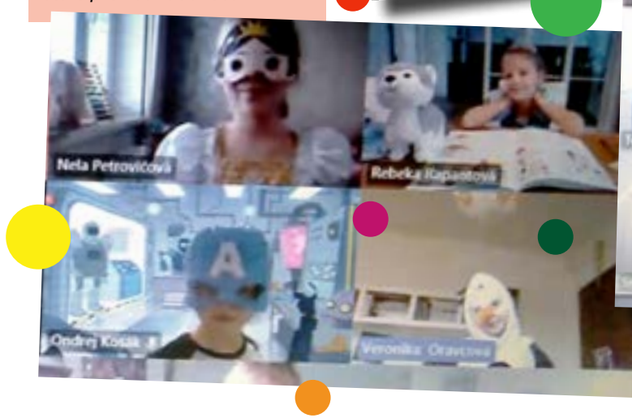

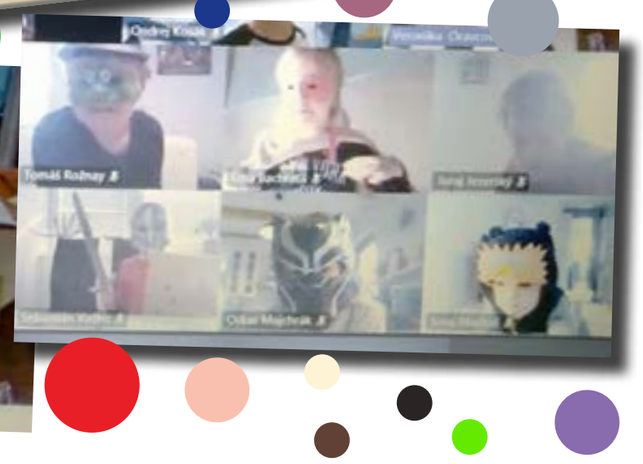

Ekohrdinovia nášho mesta

Dnes je Deň Zeme. 22. apríl sa celosvetovo oslavuje sviatok jedinej zelenomodrej planéty.

Naša Zem je len jedna, no žije na nej niekoľko miliárd ľudí, a medzi nimi si zarátaný aj ty!

Ako jedinci nevieme spasiť svet, ale každý z nás, malými krokmi, spoločne ako ľudstvo, môžeme prispieť k jeho záchrane.

Dnes prichádzame s krátkym videom z výstavy v kaplnke na radnici, ktorá sa zrealizovala aj vďaka šikovným a kreatívnym deťom z Vančurky.

Tie vás ešte stále vyzývajú pridať sa k ich eko-challenge a stať sa zatiaľ aspoň ekohrdinami nášho mesta.

No a my dúfame, že postupným uvoľňovaním opatrení, si budete môcť čoskoro prísť pozrieť výstavu ku Dňu Zeme s témou "Obnovme našu Zem, nech jej farby nevyblednú" naživo aj vy.

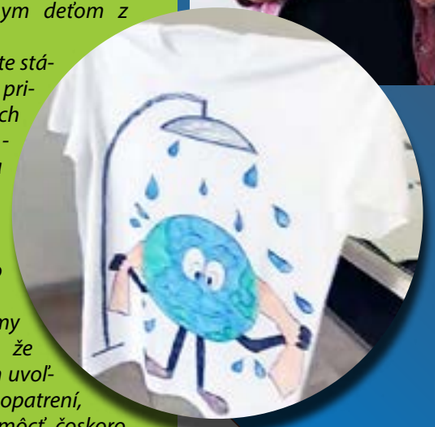

EKODEŇ

V súčasnej dobe sa o prírodu a život s ňou spojený stará čoraz menej ľudí. Je veľmi smutné, že dôležité pojmy ako čerstvý vzduch, čistá voda a zdravé stromy zanikajú v uponáhľanom životnom štýle a ignorancii ľudí. Naša škola sa pred tromi rokmi rozhodla, že aj keď len malou mierou, prispeje k zlepšeniu tejto situácie. Poďme si teda spoločne pripomenúť, čo sme spoločnými silami dokázali zmeniť za posledný polrok.

Keďže sa ani po Novom roku pandemická situácia nezlepšila a my sme sa museli naďalej vzdelávať on-line, realizácia našich pôvodných plánov nebola jednoduchá. Náš tím sa dokázal rýchlo prispôsobiť tejto situácii. Začali sme sa pravidelne stretávať v rámci Enviro krúžku Zelená škola každý štvrtok o 17:00 hod cez TEAMS. Diskutovali sme tu o rôznych témach, ale vyskúšali sme si i rovesnícke vzdelávanie na tému bioodpad a elektroodpad. Takto nadobudnuté skúsenosti a poznatky sme neskôr využili pri školení mladších žiakov. Absolvovali sme aj dve zaujímavé besedy s pani Jankou Rehátovou z Baterkárne a našou psychologičkou Ivanou Kozubkovou, ktoré nám prezradili zaujímavosti zo svojich zelených živočíchov. Pre mnohých žiakov bol asi najzaujímavejší on-line rozhovor s naším trnavským primátorom, Petrom Bročkom, na ktorý sme sa starostlivo pripravili.

Počas dištančného vyučovania sme spolupracovali aj s niektorými triednymi učiteľmi a ich žiakmi. Triedy počas svojich triednických hodín vytvorili EKOKÓDEX, ktorý môžeme už v jeho finálnej verzii vidieť aj na stránke našej školy. V začatej spolupráci sme pokračovali i naďalej a spolu so svojimi triednymi učiteľmi sme vymysleli projekt o živote odpadu. A aby toho nebolo málo, začali sme spolupracovať i so samotným mestom Trnava. Postupne sme rozbehli výzvu EKO-CHALLENGE, do ktorej sa ešte stále môžeme zapojiť.

Koncom apríla sa vrátili do školy aj žiaci druhého stupňa a my sme mohli konečne dotiahnuť „veci" do úspešného konca. V prvom rade si všetky triedy označili svoje koše na plast, papier a komunál. Triedni učitelia priniesli správne označenia košov a žiaci si ich už iba nalepili na koše.

Zaviedli sme nakoniec funkčný systém vynášania košov - od ich správneho triedenia v triedach, až po ich vynášanie do zberných kontajnerov pred našou školou.

Poslednou akciou Zelenej školy bol dňa 14.5.2021 Deň ekohrdinov. Bol to pre všetkých výnimočný deň. Zamerali sme sa na tému minimalizácie odpadu a ako ju dosiahnuť. Žiaci i učitelia sledovali túto akciu vo svojich triedach na interaktívnych tabuliach.

Začiatok celej akcie nám spríjemnili žiaci 4.B a 4.C. Zaspievali spoločne so svojimi triednymi učiteľmi novú hymnu Zelenej školy. Potom nasledovalo krátke interview so staršími žiakmi kolégia (s Liamom Jamrichom a Patríciou Zuščíkovou).

Pre mnohých bol určite zaujímavý rozhovor s pánom Kudláčom z firmy Včelco. Pán Kudláč nám povedal mnoho zaujímavých informácií zo života včiel.

Po krátkej prestávke sme si mohli pozrieť, ako sa vyrábajú voskové servítky a pexeso. Netradičné postupy nám predviedli pani učiteľka Česneková a pani Kozubková. Zlatým klincom pripraveného programu bola určite módna prehliadka modelov, ktoré boli upcyklované zo starého oblečenia.

Poobede sme v rámci našej akcie privítali pána primátora Bročku a pána Halásza z firmy Ewia, ktorá sa zaoberá energetickým zhodnocovaním odpadu. Krátke streamy si môžeme pozrieť v archíve facebookovej stránke školy.

Naša škola sa v priebehu posledných troch rokov posunula v oblasti enviromentalistiky poriadne ďaleko. Mnohí z nás sa naučili nové veci a získali cenné poznatky i skúsenosti. 10.6.2021 na našu školu zavíta hodnotiaca komisia z organizácie ŽIVICA. Pevne veríme, že nakoniec získame titul EKOSCHOOL, o ktorý roky tak tvrdo bojujeme.

Patrícia Zuštíková, 8.B

NÁŠ ROZHOVOR S PRIMÁTOROM TRNAVY JUDR. PETROM BROČKOM, LL.M

My, žiaci kolégia Zelenej školy, sme 30. marca 2021 spravili online rozhovor s naším primátorom JUDr. Petrom Bročkom LL.M. Na rozhovor sme sa tešili a mali sme pripravených kopec otázok. Naša pani učiteľka Monika Seifertová nám dala príležitosť a možnosť sa s ním porozprávať. Pre nás to bola veľká výzva, tak sme sa jej teda chopili.
Na začiatku sme mu predstavili našu školu, naše kolégium Zelenej školy, čo všetko vieme a chceme a budeme robiť. Ukázali sme mu fotky z brigády „Upracme si Slovensko“, porozprávali sme mu o Ekokódexe a našej pripravovanej Eko-challenge. Pán primátor nám venoval hodinku, prezradil nám plány mesta Trnavy, porozprával o sebe, dokonca nám povedal, na čo nové sa môžeme v Trnave tešiť.

ELIŠKA: *Čo robíte počas COVID obdobia? Kedy sa môžeme tešiť na otvorenie ihrísk?*
Veľmi rád chodí behať do Kamenáča dva až trikrát do týždňa , bicykel a na turistiku do Malých Karpát. Na otvorenie ihrísk sa môžeme tešiť hneď, ako nám to situácia dovolí.

INGRID: *Prečo ste sa chceli stať primátorom mesta Trnava?*
Dozvedeli sme sa, že náš primátor, sa chcel stať primátorom preto, aby bola spolupráca s občanmi Trnavy vždy ústretová. Veľmi rád sa staral o Trnavu, kým ešte nebol primátor. Natieral lavičky, kosil parky.

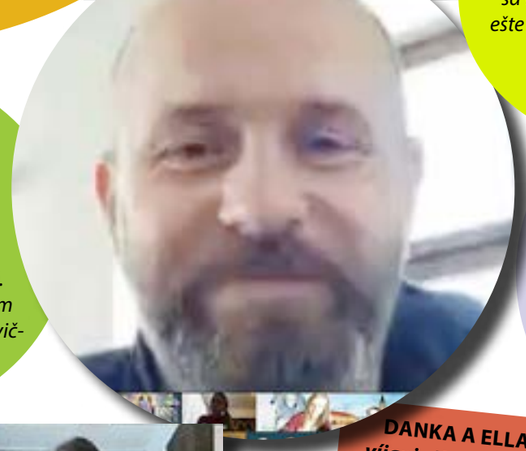

LUCIA: *Pomáhali ste životnému prostrediu, keď ste boli malý?*
Vtedy, keď bol malý, sa téma životného prostredia ešte nerozoberala, ale od malička a počas základnej školy mal vzťah k prírode a k zvieratkám.

TIMEA: *Načo sa môžeme tešiť na moste pri poliklinike. Vieme, že je tam konštrukcia pre zeleň.*
Sú tam nasadené ťahavé rastliny. Máme mať chvíľku trpezlivosti, kým sa rastlinky rozkvitnú. Je jar, určite sa čochvíľa dočkáme.

DANKA A ELLA: *Budete sa snažiť ďalej o rozvíjanie Kamenáča? Pán primátor, bývam v Kamenáči a chodí sem veľmi veľa ľudí za relaxom a športom. Je tu krásna príroda, ale všetko tu už chátra. Plánujete Kamenáč zrekonštruovať a niečo zaujímavé tu vybudovať?*
V Kamenáči sa bude budovať 20 m rozhľadňa, ktorá bude mať na každom poschodí popis k ekosystému. Ďalej sa plánuje vybudovať kruhové mólo pri rybníku, kde budete môcť vidieť, čo sa nachádza pod hladinou. Určite chce, aby Kamenáč prekvital vo vybavení a použiteľnosti pre širokú verejnosť, aby preliezky boli bezpečné pre deti a dospelých. Máme v parku vybudované náučné chodníky, ktoré vytvorilo mesto v spolupráci s pedagogickou fakultou. Kamenný mlyn má 4. stupeň ochrany. Iste sa máte načo tešiť.

LAURA A MAMINKA: *Ako vnímate úroveň zelene v meste? Je tempo výsadby dostatočne rýchle alebo pomalé?*
Momentálne sa snažia čo najviac zelene zasadiť v meste. Najnovšie zasadili veľké stromy na Kukučínovej ulici. Mesto prvýkrát vysádzalo takéto stromy s veľkými koreňmi, ktoré nebudú v budúcnosti rozvracať chodníky. Okolie Trnavy má taktiež veľmi málo stromov. Vízia primátora, je aby sa zazelenalo okolie Trnavy budovaním veľkoplošných parkov v okolí, ktoré by zjemňovali klimatické otepľovanie. Do budúcna by jedným s cieľom bolo výsadba veľkoplošných parkov v okolí Trnavy, ktoré by znížili horúčosť, a bolo by väčšia vlhkosť a bola by príjemnejšia klíma.

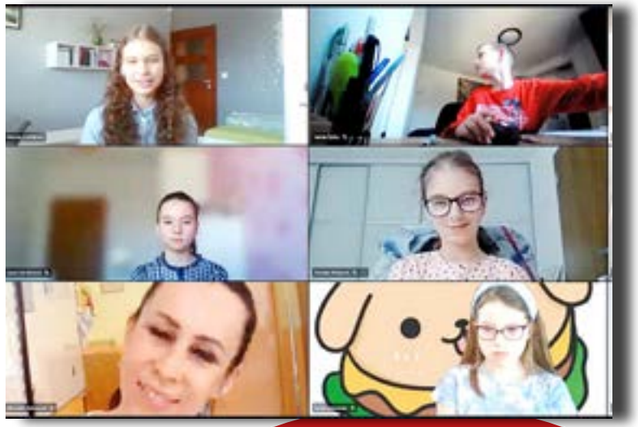

HANKA: *Ktorý šport máte najradšej? Kam chodíte najradšej do prírody?*
Najradšej má beh, bicykel a turistiku v Malých Karpatoch. Dobíja sa energiou v horskom lese.

Chystáte sa spraviť prieskum občanov, aby ste sa dozvedeli od nich názor, čo by v meste Trnava privítali?
Chystá sa spraviť prieskum. Za domovú daň, ktorú platia Trnavčania, budeme ako obyvatelia Trnavy sami rozhodovať prostredníctvom participatívneho rozpočtu, načo sa peniaze použijú. Trnavčania rozhodnú prostredníctvom hlasovania napríklad, či budú peniaze investované napríklad do ihriska, športoviska a atď.

KIKA: *Vybudujete viac parkov, oddychových miest?*
V Trnave sa budú v blízkej budúcnosti budovať oddychové zóny. Sú to stále otvorené projekty. Trnava potrebuje viac zelene a stromov.

Budú sa budovať cyklochodníky v štvrti Vajsová dolina a v jej okolí? Bude aj cyklochodník pri ZŠ s MŠ Vančurova?
Bol by veľmi rád, keby sa to dalo zariadiť. Pozemok pri Vančurovej nepatrí mestu Trnava, ale spoločnosti ŽOS. V každom prípade sa snažia, aby cyklochodník bol aj popri Vačurovej. Pán primátor spomenul, že v každej škole budú stojany pre bicykle, kolobežky. Mesto Trnava chce podporiť žiakov, aby do škôl chodili práve týmito dopravnými prostriedkami. Takisto budú policajti ráno dozerať na bezpečnú prevádzku žiakov do škôl.

LIAM: *Plánujete rozšíriť množstvo košov na bioodpad pri bytovkách? Ako sa môžu zariadiť rodinné domy, ktoré majú tiež kuchynský odpad, ako sú napríklad kosti, kam by ich mohli vyhodiť?*
Odpadkové koše na kuchynský odpad sa už strojnásobil. Trnava ako jediná na Slovensku, keď mení koš tak sa namiesto neho dal čistý koš. Veľa rodinným domom už bol dodaný koš na bioodpad. Domy, ktoré ešte nemajú, sa pokúsia doplniť.

Naše reakcie na rozhovor a dojmy

Paťka: *Mne sa rozhovor s primátorom veľmi páčil. Páčila sa mi atmosféra, ktorá bola uvoľnená. Otázky, ktoré sme dávali boli podľa mňa dobre pripravené a primátor nám super odpovedal.*
Liam: *Ja si myslím, že stretnutie bolo veľmi prínosné na rôzne informácie, nielen k téme odpadov, na ktorý sa my zameriavame. Dozvedel som sa, čo sa v Trnave plánuje. Bolo to veľmi zaujímavé.*
Lucia: *Rozhovor sa mi páčil, bolo to veľmi príjemné. Odpovede pána primátora boli super.*
Laura: *Mala som trošku trému, ale z pána primátora som mala dobrý dojem.*
Eliška: *Bolo to zaujímavé. Páčilo sa mi, že nám odpovedal na naše otázky. Najviac sa mi páčilo, že chodí behávať vo voľnom čase, tak ako moji rodičia.*
Učiteľka Monika: *Som nadšená, ako deti vedia prekonať nervozitu a vedia profesionálne vystupovať. Celý rozhovor prebiehal v príjemnej atmosfére. Je mi cťou pracovať s deťmi, ktoré majú chuť a vedia oceniť prípravu na dôležité stretnutia. Pán primátor bol ľudský, v dobrej nálade a trpezlivo si žiakov vypočul a snažil sa odpovedať aj s vysvetlením na všetky položené otázky. Budem rada, ak budeme mať takých zaujímavých stretnutí viac a hlavne s ľuďmi, ktorí milujú prírodu a ich činy potvrdzujú, čo cítia a prežívajú.*
Vychovávateľka Miška: *Ja som sa strašne tešila na rozhovor, tak ako aj žiaci. Páčilo sa mi, že deti sa so záujmom pýtali. Pán primátor si deti hneď získal svojou otvorenosťou a prístupom. Viem, že pre niektorých je EKOhrdina už teraz.*

Sfinalizovali sme Ekokódex

EKOKÓDEX
Mám pocit, že ľudí nezaujíma ani len ozónová diera
a myslia si, že im s tým pomôže ich viera.
Ale človek je ten, čo sa správa ako zviera
a planéta jeho činmi pomaly vymiera.
Tak robme veci, ktoré nám v boji pomôžu
a nečakajme, až kým nám pôjde už o kožu!
Tu je zopár rád, ktorými sa riaď !!!

TRIEĎ A SEPARUJ:
Pozrite sa vôkol seba,
odpad triediť začať treba.
Každý odpad má svoju zbernú nádobu
a jeho ďalším spracovaním zas dostane novú podobu.
Preto separuj sklo, papier, plasty aj iný odpad,
nech to nemá na Zem taký hrozný dopad.

B. Viteková

Ekokódex

1.Triediť odpad padne vhod, tak do správneho koša smeti vhoď.
2. Nakúp veci len čo treba, nech toho nemáš príliš veľa.
3. Dobre s darmi hospodár, zisti, aký je z teba dobrý hospodár.
4. Potraviny bez obalu či čapovaná drogérka, nakúp tak a buď macher/ka.
5. Použime veci zas a zas, výhody recyklácie ukáže čas.
6. Iným či charite darovať - dovoliť srdcu sa radovať.
7. Pešo a či bicyklom, lepšie než brať auto von.
8. Vodu šetriť znamená, že sa život zachová.
9. Zasaď kvet či strom, pôjde sa ľahšie životom.
10. Prší, prší, len sa leje, s dažďovou vodou sa lepšie poleje.
11. Smeti patria do koša, nehádžu sa na zem, triedením odpadu zachraňujeme Zem.
12. Ochráň stromy, rastliny, priveď k tomu aj iných.
13. Menej plastov použi, radšej iný materiál využi.
14.Zhasni svetlo, vypni vodu, urobíš tak menšiu škodu.
15. Využi všetky ekozdroje, bude tak lepšie aj zdravie tvoje.
16. Stačí skromnosť, pokora, zdanie, že máš málo, to je veľká potvora.

Sára Jedličková, 9.B

Pomôžme našej planéte

Viete, čo by bola ekologická pohroma?
Keby sa každý staral len o seba a to doslova.
Lesy plné odpadkov, moria plné plastov,
a to vychádzam len z podložených faktov.

Nerobme zo seba obyčajných otrokov,
nevyhadzujme odpad, len tak, do vodných tokov.
Počul som o zelenej škole nedávno,
poviem vám, berme si príklad odtiaľto.

Zelená je farba skla,
modrá zase papiera.
Do hnedého bioodpad,
urob si v tom rýchly prehľad.

Plasty pekne recyklujme,
nech sa nám nehromadia,
ako s nimi naložíme,
dospelí nám poradia.

Znečistenie prírody je problém globálny, týka sa každého,
tak prečo sa tváriš, že nerobíš nič strašného?
Dôležité je tak neplytvať,
nemusíš hneď všetko nové kupovať.

Nezahadzuj ten kus chleba,
čo z desiat zostal ti,
psík si s takým kúskom
isto hravo poradí.

A keď so psom na prechádzku
vyberieš sa po škole,
zober si aj malé vrecko,
čisto po vás zostane.

No a večer, keď odídeš
z kúpeľne do izby spať,
nezabudni, že máš zhasnúť a
elektrinou neplytvať!

V obchode si radšej vyber
džús v skle a či v kartóne.
Plastových je väčší výber,
no Zemi ušetríš stonanie.

Zamysli sa nad sebou,
čo budeš robiť s našou planétou.
Teraz je to ešte možno v pohode,
no o pár rokov budeme v pohrome.

Kolektív triedy 8.A

Život odpadu

Keď chceš byť „in“ ako aj my všetci,
začneš riešiť odpad a nepotrebné veci.

Nebudeme sa tváriť, že nám to tu patrí
a ničiť si prírodu i naše krásne Tatry.

Je veľa ľudí, ktorí si zvolia cestu správnu,
ale aj veľa tých, čo iba rukou mávnu.

Separovanie predsa nie je žiadna veda,
i keď mnohí nevedia, že to robiť treba.

Tak si dobre pamätajme:
aj každá odhodená vec
svoje miesto chce.

Do modrého papier uložíme,
sklené veci chcú byť zelené.

Keď chceš chrániť planétu,
kam vyhodíš fľašu z plastu?

Plasty sú žlté sťa slnkom sfarbené
a kovové veci – jasno červené.

Keď dojeme ovocie - šupky ŠUP do hnedého!
Tam sa nám premenia do kompostu záhradného.

Ním potom záhradku dobre pohnojíme
a zdravú zeleninu si tak vypestujeme.

Týchto rád sa držíme
a svoj ekokódex poznáme a šírime.

Kolektív triedy 6.C

EKOKÓDEX

1. Správne a zodpovedne separovať rôzne druhy odpadu (papier, plasty, sklo, bio odpad, elektroodpad).
2. Minimalizovať odpad na škole.
3. Podľa možnosti nakupovať potraviny bezobalovo.
4. Starať sa viac o čistotu prírody.
5. Bioodpad využívať na tvorbu kompostu v kompostovisku.
6. Zbierať a sušiť staré pečivo a chlieb pre zvieratá.
7. Pravidelne zbierať odpady v okolí našej školy.
8. Používať viacrázové boxy a dózy, fľaše na balenie desiaty a vody namiesto mikroténových vreciek a plastových fliaš.
9. Snažiť sa nefunkčné elektrospotrebiče opraviť, ak to nejde, odniesť ich na zberný dvor.
10. Podarovať funkčné elektrozariadenia, ktoré nevyužívame.
11. Zorganizovať swap nepotrebného oblečenia.
12. Kupovať len to, čo potrebuješ a využiješ.
13. Mať označené koše na správnu separáciu.
14. Raz do mesiaca sa oboznámiť s ekokódexom a poukázať na výsledky jeho dodržiavania.
15. Vytvoriť súťaž v podobe zbierania odpadu tak, aby sa do nej zapojili všetky triedy.
16. Upratať triedu vždy po skončení vyučovania.
17. Venovať sa ekologickým témam zameraným na tému odpad na vyučovacích hodinách.

Zelené kolégium

NAJZELENŠIA TRIEDA VANČURKY

Naša skola už tretí rok pracuje v programe Zelená škola. Motiváciou pre triedne kolektívy sú rôzne úlohy. Za ich splnenie zbierajú žiaci body a nálepky zelenačikov. Na konci školského roka sme slávnostne odmenili kolektívy, ktoré nazbierali najviac bodov a získali tak titul „ NAJZELENŠIA TRIEDA VANČURKY“. Kto sa teda hrdí týmto titulom?

V kategórii 1.-3. ročník vyhrala titul a skvelú tortu trieda 1.A pod vedením pani učiteľky Rožnayovej, v kategórii 4.-9. ročník vyhrala titul a výlet do Košíc od spoločnosti EWIA (s prehliadkou KOSIT-energetické spracovanie surovín) trieda 4.C pod vedením pani učiteľky Česnekovej.
V spolupráci s mestom sme usporiadali EKO-CHALLENGE, do ktorého sa zapojili aj naši najmenší škôlkari a stali sa “NAJZELENŠOU ŠKÔLKOU VANČURKY”.
Všetkým srdečne blahoželáme a ďakujeme za váš prístup k životnému prostrediu. Škola sa pýši získaním certifikátu a vlajky Zelená škola, ktorá je platná do augusta 2023.

Mamičkám z lásky

Prvýkrát už slovo mama prváci z 1.B zapísali pre mamičky z lásky ku Dňu matiek. K tomu pieseň, zopár milých veršíkov, čo zahreje maminkino srdiečko. Milý darček, pekný pozdrav podarujú maminkám, čím im veľmi potešia.

MÁJ, LÁSKY ČAS

Každý z nás má svoj najobľúbenejší mesiac v roku. Záleží na každom človeku osobitne, ktorý z dvanástich mesiacov je preňho ten najúžasnejší. Všeobecne sa však hovorí, že práve máj je mesiacom lásky. Preto sme sa aj my v ŠKD rozhodli osláviť tento mesiac krásnou tvorbou pre mamy k ich sviatku, ktorý sa každoročne oslavuje druhú májovú nedeľu.

Vychovávateľky ŠKD

Mama, ty pôjdeš so mnou všade?
Ty poznáš všetky cestičky.
Vieš, ako slnko lúče pradie
a prečo svietia hviezdičky.
Keď spoznám všetko ako treba,
znesiem ti jednu hviezdu z neba.

Milé maminky, babinky,
v nedeľu oslávite Deň matiek a k nemu Vám všetko krásne želajú a za Vašu lásku ďakujú...
deťúrence z Vančurky.

DEŇ DETÍ SME UŽ

A ako oslavovali svoj sviatok naši starší žiaci? Triedy 5. B, 6.A, 6.B a 6.C dobýjali hrady súperov, vyskúšali si, ako fungoval výmenný obchod, výzvy i hazard. Žiaci 8.C pod vedením p. uč. Puškára fantasticky celú hru pripravili a zorganizovali a po celý čas sa mladším žiakom venovali. klobúk dolu. Bol to úžasný deň.

SLÁVILI SPOLOČNE

Ráno vstanem s radosťou,
Oblečiem sa s rýchlosťou.
Na Deň detí ponáhľam sa,
Nech ja stihnem zabaviť sa.

Program, ten bol úžasný,
Olovrant tiež úchvatný.
Súťaží tam bolo kopec,
Našiel sa aj športovec.

Hrad bol len špajdlí, kvetov,
Nechýbal tam pevný kartón.
Neónový hrad už svietil,
nepochybne za nás riešil.

Body nám hneď prirátal,
Aj keď s tým nik nerátal.
Prvé miesto vyhrali sme,
Od radosti skákali sme.

Nela Moravanská, 6.B

Spartakovci

Na našej škole sme 3. Júna privítali hráčov FC Spartak Trnava: brankára Ľuboša Kamenára a krajných obrancov Martina Mikoviča a Kristiána Koštrnu. Za zvuku spartakovskej hymny il Silenzia sa začalo „spartakovské červeno-čírne popoludnie."

Žiaci mali pripravené na hráčov otázky, boli ich veľa a preto vyberáme len pár.

Čo je lepšie, byť vo futbale menší alebo vyšší?

Martin Mikovič odpovedal, že on a Messi sú síce nízki, ale patria medzi dobrých futbalistov. Nato sa ozval Ľuboš Kamenár, ktorý meria 2 metre povedal, že on a Zlatan Ibrahimovič sú vysokí, ale taktiež patria medzi dobrých futbalistov.

Je dôležité sa učiť, keď sa chceme venovať športu?

Ľuboš Kamenár to povedal presne tak, ako by sme vám to povedali aj my, všetky učiteľky. *„Vzdelanie musíte mať, aj keď vás šport uživí, ale stať sa môže čokoľvek. Školu nikdy nedávajte na druhé miesto."*

Na spartakovskom popoludní sa zúčastnili žiaci prvého, druhého stupňa, ale aj naši najmenší škôlkari. Každý mal možnosť si vypýtať autogram, odfotiť sa, dať otázku v rámci diskusie. Hráči si s každým zakopali, zahrali

na Vančurke

na kráľa penalty. Deti sa veľmi tešili, ale najviac asi naše deviatačky.

Naša pani riaditeľka so spartakovským šálom im odovzdala malý darček spartakovský symbol „bílych andelov".

Na záver odkaz hráčov Spartaka pre vás: *„Choďte si za svojím snom, nebojte sa prekonávať prekážky."*

A odkaz od nás zo ZŠ Vančurova: *„Držíme vám palce v nasledujúcej sezóne a TRNAVA DO TEHO!"*

Mgr. Michaela Rakúsová, vychovávateľka

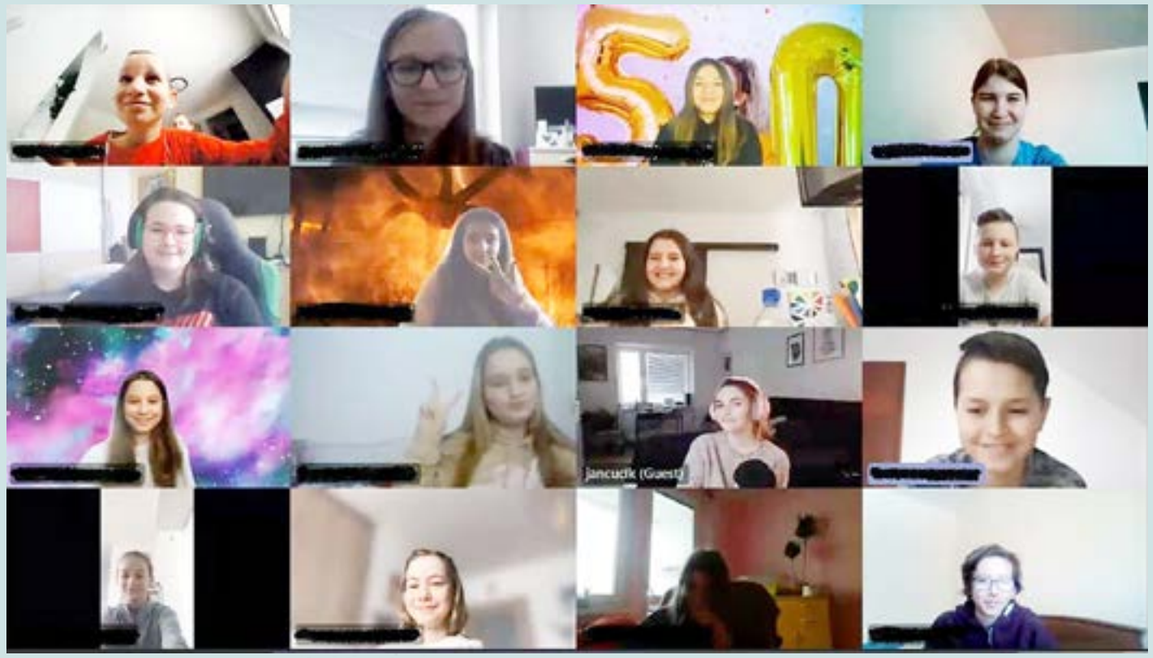

V utorok 16.2.2021 sme na občianskej náuke mali veľmi pekný zážitok. Keďže naša pani učiteľka čo nás učí občiansku náuku je veľmi dobrá tak nám vybavila stretnutie s YOUTUBERKOU Jancucik. Pýtali sme sa jej otázky, ktoré sme si predtým pripravili a táto aj niektoré z nich: Aké bola tvoja obľúbená farba, ktorú si zatiaľ mala na vlasoch? Aké video na jej kanály má najradšej? Koľko má videní na jednom videu? Otázok bolo veľmi veľa. Keď sme sa na kamerách ukázali v jej miestnosti bola nadšená. Tento zážitok si veľa z nás určite bude dlho pamätať. Bolo to naozaj super. Týmto by sme chceli poďakovať našej pani učiteľke a takiež ešte raz ďakujeme.

Občianska náuka inak

Aj učenie môže byť zábavné. Stačí dobrý nápad a z inokedy bežnej online hodiny sa môže stať zážitok, na ktorý žiaci len tak nezabudnú. Takýto zážitok sa udial aj žiakom zo 6.A. Počas výučby som postrehla, že obdivujú mladú youtuberku Jancucik. Keď som im povedala, že by som sa ju pokúsila pozvať na hodinu, neverili. Svojimi pripravenými otázkami sa dozvedeli aj o jej začiatkoch, ale aj o plánoch do budúcna. Vedela som, že pri téme Mimovyučovacia a mimoškolská činnosť a Čím by som chcel/a byť to bude pohľad aj na iné povolania a záujmové činnosti. Som rada, že som deťom mohla obzvláštniť online vyučovanie aspoň malým prekvapením.

Mgr. Žaneta Melnová

Každý rok udeľuje Slovenská golfová asociácia ocenenia najlepším golfistom za uplynulú sezónu. Ani tento rok nebol výnimkou. Ocenení boli aj golfisti z nášho klubu. ADAM LABANC v kategórii chlapcov do 12 rokov v minulej sezóne získal titul majstra Slovenska. LAURA PÓŠOVÁ v kategórii dievčat do 14 rokov v minulej sezóne obsadila na majstrovstvách Slovenska druhé miesto.

OPÄŤ SKVELÉ VÝSLEDKY NAŠICH GOLFISTOV! NA IHRISKU V BÁČI SA KONALI MAJSTROVSTVÁ STREDNÝCH A ZÁKLADNÝCH ŠKÔL V GOLFE, KTORÉ SME VYHRALI! 1. MIESTO NAŠEJ ŠKOLE VYBOJOVALI SIMON NOVOTNÝ A ADAM LABANC.

KOREŠPONDENČNÁ SÚŤAŽ MATEMATICKÝ KLOKAN A NAŠI NAJÚSPEŠNEJŠÍ RIEŠITELIA.

NAŠIM NAJÚSPEŠNEJŠÍM RIEŠITEĽOM MATEMATICKEJ SÚŤAŽE MAKSÍK, BLAHOŽELÁME!

MATEMATICKÉ RÉBUSY ZVLÁDAJÚ BRAVÚRNE. PRÁVOM IM PATRIA DIPLOMY Z PYTAGORIÁDY A MATEMATICKEJ OLYMPIÁDY.

ČÍTAJME S OSMIJANKOM

Do celoslovenskej čitateľskej súťaže sa zapojilo päť skvelých kolektívov z 1. stupňa našej ZŠ. Krásne práce poslali žiaci z 2.C, 3.A. 3.B, 4.C a 4.A. Žiaci pod vedením triednych učiteľov v škole i v domácom prostredí čítali, tvorili, kreslili... plnili Osmijankove súťažné úlohy. Všetkým súťažiacim blahoželáme. „Existuje veľa ciest, ako obohatiť detský svet. Láska ku knihám je tou najlepšou zo všetkých...“ J. K.
Spomedzi 300 súťažiacich kolektívov sa do ocenenej Osmijankovej „trojosmičky“ dostali i naši žiaci. Kolektívu z 3.B.

ELIŠKA SEIFERTOVÁ, 2.B

HANKA KAROLOVÁ, 2.A

Deckám z Vančurky nechýba ani výtvarný talent. Tu sú aktuálni víťazi okresných súťaží:
Anjeli ochrancovia:
1.miesto - Eliška Seifertová - 2.B
2.miesto - Hana Karolová - 2.A
3.miesto - Samuel Šefčík - 3.A
Moja Trnava:
1.miesto - Mia Nittman - 2.B
Blahoželáme!

AJ TENTO ŠKOLSKÝ ROK SA V APRÍLI 2021 VĎAKA NAŠIM ŠIKOVNÝM ŽIAKOM ŠKOLA ZAPOJILA DO SÚŤAŽE IQ OLYMPIÁDA. STALI SME SA PIATOU NAJAKTÍVNEJŠOU ŠKOLOU V REGIÓNE ZÁPAD.
IQ OLYMPIÁDA – ŠKOLSKÉ KOLO
5. ROČNÍK: 1. GERULA ALEXANDER – 5.A, 2. MORÁVSKOVÁ VANDA – 5.A, 3. HRAŠNOVÁ HENRIETA – 5.B
6. ROČNÍK: 1. NOVÁKOVÁ LÍVIA – 6.C, 2. KUCKO MICHAL – 6.B, 3. FRIEDRICHOVÁ KAROLÍNA – 6.A
7. ROČNÍK: 1. PETRUŠOVÁ KRISTÍNA – 7.B, 2. KAROL JAKUB – 7.C, 3. JAKUBÍKOVÁ PATRÍCIA – 7.C
8. ROČNÍK: 1. BENCI MATEJ – 8.C, 2. SIANTOVÁ SILVIA – 8.C, 3. KOZICKÁ TEREZA – 8.C

VO VÝTVARNEJ SÚŤAŽI Z NÁBOŽENSKEJ VÝCHOVY BIBLIA OČAMI DETÍ SA V DEKANÁTNOM (OKRESNOM) KOLE UMIESTNIL NA KRÁSNOM 2. MIESTE JÁN DZIVÁK ZO 6.C TRIEDY. BOL OCENENÝ MILÝM DARČEKOM A DIPLOMOM.

ALEXANDER MIHOK, 5.B

HOLLEHO PAMÄTNÍK

NA VANČURKE SÚ SKVELÍ RECITÁTORI AJ NA DRUHOM STUPNI. ALEXANDER MIHOK Z 5. B OBSADIL V OKRESNOM KOLE SÚŤAŽE HOLLÉHO PAMÄTNÍK 3. MIESTO. BLAHOŽELÁME!
OPÄŤ JEDNA GRATULÁCIA. TENTOKRÁT LETÍ K NINKE NOSKOVEJ ZO 4.A TRIEDY, KTORÁ SA V OKRESNOM KOLE RECITAČNEJ SÚŤAŽE HOLLÉHO PAMÄTNÍK UMIESTNILA NA 2. MIESTE.

NINKA NOSKOVÁ, 4.A

I NAPRIEK TOMU, ŽE SA UČÍME ONLINE, SA NAŠI ŽIACI AKTÍVNE ZAPÁJAJÚ DO SÚŤAŽÍ.
V OKRESNOM KOLE VÝTVARNEJ SÚŤAŽE OKO - OBRAZ DUŠE, BOLA VANČURKA ÚSPEŠNÁ HNEĎ NIEKOĽKOKRÁT!
V KATEGÓRII 1.STUPEŇ ZŠ ZÍSKALA 1.MIESTO HANKA GALLOVÁ (3.B), 2.MIESTO TOMÁŠKO ROŽNAY (1.B).
V KATEGÓRII MŠ SI VYMAĽOVAL 1.MIESTO OLIVERKO VLADOVIČ (MŠ VANČUROVA).

HANKA GALLOVÁ, 3.B

MAX VLADOVIČ, 3.B

OLIVER VLADOVIČ, MŠ

Pieseň strachu a ohňa

Slnko neúprosne pražilo. Na oblohe bez jediného mraku, čo by ich obdaroval chvíľkovým tieňom. Rozžeravený piesok sálal teplom aj cez hrubú vrstvu kožených topánok, až mal človek pocit, akoby ich ani nemal. Jemný vánok pohladil tvár mladej Lucy Ironwoodovej, kvalifikovanej doktorke a významnej archeologičke. S večným záujmom sledovala dianie okolo seba a vyčkávala na správny moment.

Skupina troch statných mužov, čo sa dobrovoľne prihlásili pre pomoc výskumu, vypáčila ťažký kamenný vstup pokrytý dávnovekými ryhami z obdobia Trójskej vojny. Lebo presne tu stáli, na prahu starovekej Tróje, ktorá pokľakla pred Grékmi a zmenila sa na ruiny pod váhou času. Mesto žijúce naprieč tisícročiami v príbehoch a legendách. Starý kameň s poslednou známkou odporu vydal neznesiteľný škripot. Zopár ďalších ľudí podalo pomocnú ruku a so značnou námahou sa im podarilo dvere odvaliť. Závan zatuchnutého vzduchu sprevádzal žmurkajúci temný otvor tunela.

Lucy kývla svojim spolupracovníkom v geste vďaky a rešpektu. S jemným úsmevom predstúpila a pohladila hladký povrch niečoho, čo kedysi zrejme bol držiak na fakľu. Zo zadného vrecka svojho výstroja vytiahla baterku a posvietila si na prudké schodisko. Cez plece mávla na svojho dobrého priateľa Tommyho, ktorý ju so vzrušením nasledoval dole temnotou. Schody sa im vo vlhku drobili pod nohami. Praskliny, niektoré veľké ako ľudská päsť, iné tenšie sťa vlas, sa rozbiehali po stenách a strácali sa v tmavých rohoch popretkávaných hodvábom pavučín. Vôňa zeme a zhnitého ovocia sa stávala čoraz silnejšou, priam neznesiteľnou. Klesali do hlbín prastarého mesta, až kým sa náhle múry neoddialili a ich privítala miestnosť, čo v minulosti zjavne slúžila na skladovanie jedla. Poličky prehryzené červotočmi ležali v hromade črepín a triesok na zemi. Hlinené džbány boli rozložené pozdĺž stien a zopár debien so starým obilím bolo navŕšených vo vzdialených rohoch. A uprostred... To nebol zápach zhnitého ovocia, ktorý sme cítili, pomyslela si Lucy, keď lúčom namierila na kostru človeka schúlenú v neprirodzenej polohe. Akoby niečo chránila. Vzápätí sa s hrôzou vynorila ďalšia myšlienka: Alebo niekoho? Vrhla cez rameno neistý pohľad na Tommyho. V nemom rozhodnutí prikývol a opatrnými krokmi sa dostal ku hlineným nádobám. S vypočítanými pohybmi vytiahol svoje nástroje, čupol si a pustil sa do práce. Lucy nasledovala jeho príklad. Baterku nechala na zemi, aby osvetľovala inak temnú miestnosť a presunula sa na krok od prachom pokrytej sústavy kostí. Nie po prvý raz si v mysli prehrala, čo sa tu asi tak mohlo stať. Toľko zhasnutých životov a nevyplnených želaní o zázrak, pomoc... či smrť. Ale teraz, keď sa tak pozerala na polohu tela, rovnakú, akú má matka, keď chráni svoje dieťa pred sutinami a hrozbou, nemohla si pomôcť: Čo bolo príčinou toľkého utrpenia? So zamysleným výrazom si natiahla pár latexových rukavíc a sklonila sa nad kostrou. Jemnými prstami vzala predlaktie a zápästie, aby odhalila to niečo, za čo sa podľa jej názoru vôbec neoplatilo zomrieť. Nie takto.

Zimomriavky jej prebehli pozdĺž chrbtice, keď svetlo zalialo prachom obalený kameň. Nebol väčší ako ľudská hlava, ale do dlane by ste ho nechytili. Niečo tu bolo... vzduch okolo toho kusu skaly akoby iskril a ohýbal sa ako pri fatamorgáne. Lucy váhavo pustila predlaktie kostry a natiahla ruku. Chcela sa toho dotknúť, zistiť, čo sa skrýva pod vrstvami sutín, ale hneď ako namočila prsty do horúcej a zvíjajúcej sa atmosféry, elektrina jej vystrelila nahor rukou. Strhla sa a stratila rovnováhu.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Tom, zjavne vyvedený z miery, keď v tichom podzemí zrazu začul buchnutie, ako sa nahla príliš dozadu a spadla. So širokými očami prebiehala pohľadom medzi jej priateľom a kostrou. Strašne rada by mu vysvetlila, čo sa práve udialo, aj o jej myšlienkach, ale od nemého sa veľa nedozviete. A tak iba zdvihla dlane a zagestikulovala: Nič. Iba pavúk. Všetko v poriadku. Bolo vidieť, že Tommy jej neveril, ale ako sa bude hádať s nehovoriacim?

S podozrievavým zdvihnutím obočia sa vrátil k skúmaniu hlinených nádob. Lucy pohladila drsnú látku svojho rukáva a s nezdravou zvedavosťou si ho začala vyhŕňať. Nič. Žiadna popálenina, žiadne rany, iba od slnka stmavnutá pokožka. Niečo v jej vnútri sa pohlo. S nepríjemným pocitom v žalúdku si kľakla a mierne trasúcimi sa rukami vytiahla spoza opasku štetinky. Úžas a strach sa jej rozliali po tvári, keď odstránila tisícročnú vrstvu prachu z kameňa, ktorý vlastne ani kameňom nebol.

Slová, ktoré nikdy nenachádzala sa jej zasekli v hrdle. Opatrne, akoby to bol ten najväčší poklad sveta, vtiahla vajce do lúčov sveta. V slabom svetle baterky sa od matného povrchu odrazili všetky farby dúhy. Jednotlivé šupiny horeli ohňom, pritom boli na dotyk ľadovo studené. Bolo to lesklé ako sklo, jemné ako koža, avšak ani jedno nebolo pravdou.

Čo si zač? Prečo si taký dôležitý? A prečo ležíš v meste premenenom na prach nedotknutý?

Vír otázok krúžil Lucy nad hlavou, ale odpovedí sa jej dostalo primálo. S očami prilepenými na vajci jej v hlave skrsol nápad. Pravdepodobne ním poruší všetky svoje morálne zásady a pravidlá. Hýbala sa skôr, ako to mohla jej myseľ zachytiť. V jednej chvíli temnota podzemia vzplanula odrazom červenej, fialovej a zelenej a v druhej chabé svetlo vrhalo tieň na takmer neviditeľný obrys jej zrazu priťažkej kapsy.

Soľou presýtený vietor napol plátenné steny hlavného stanu. Vo vnútri, odrezaná od okolitého sveta, sa Lucy skláňala nad poznámkovým zošitom a skicárom. Pred ňou, v strede nestabilného stola, ležalo vajce. Jeho tieň sa v zapadajúcom slnku natiahol do čudesného tvaru, ktorý niesol známky zabudnutých spomienok o krvi a ohni. Lucy, stratená vo svojich myšlienkach, spisovala všetky známe báje, mýty a legendy, čo sa jej počas života usadili v mysli. Už vtedy v podzemí si uvedomila, čoho sa to vlastne dotkla, keď prachom pokryté šupiny vyslali žeravý plameň do jej žíl. Vec, ktorá by nemala existovať. A napriek všetkému odrážalo zlaté a oranžové lúče, akoby ich samo vyžarovalo. Dračie vajce.

Kto by to bol povedal, že uprostred púšte, na mieste dávno odnesenom na krídlach času nájdeme dôkaz o nemožnom? Pomyslela si nemá archeologička, ktorá s ďalekým pohľadom neprítomne prechádzala prstami po vytlačených písmenách hrubej mytologickej knihy. Jedna veta upútala jej pozornosť. Ľadová ruka hrôzy ju oblapila a vytiahla všetok vzduch z jej pľúc. Svet sa zastavil a jediné, čo videla bolo zopár písmen, tvoriacich fakt, na ktorý napriek rozprávkami naplnenom detstve zabudla. Draky si úzko strážia svoj majetok. Čo asi tak spravia pre to, aby ochránili svoje potomstvo? Mŕtvolné ticho sadlo na celú Tróju. Lucy ten druh ticha poznala. Bolo to ticho pred búrkou. Avšak nebola to búrka, čo vyvolala náhly pohyb desiatok čižiem na teplom piesku pred jej stanom, či následné šokované prudké nádychy. To, čo nadišlo, bolo peklo.

Ženský výkrik vytrhol Lucy z tranzu, do ktorého upadla ani nie pred minútou. Časť jej osobnosti sa chcela vrhnúť ku vchodu do stanu a pomôcť zdroju toho strachom mučeného zvuku. No druhá, rozumnejšia časť jej šepkala následky, ak by tu nechala ich poslednú nádej na záchranu - vajce. A tak ho v sprevádzaní výkrikov schmatla a pevne si ho pritlačila k hrudi. Nohy ju niesli rýchlejšie ako kedykoľvek predtým, ako rozrazila látku a rozbehla sa naproti horde ľudí, valiacich sa jeden cez druhého v snahe dostať sa čo najďalej od zapadajúceho slnka. Piesok sfarbený do odtieňov krvavočervenej a oranžovej sa víril v silnejúcom vetre a vniesol Lucy slzy do očí. Napriek všetkému dokázala vidieť tieň, ktorý sa ako uragán valil smerom k ich táboru. Vzniesol sa spoza horizontu, odtiaľ, kde klesajúce slnko bozkalo more. Viac Lucy nepotrebovala. Prebojovala sa cez priateľov a kolegov a šprintovala k ruinám starovekého mesta. Nohy sa jej krútili na nerovnom teréne ako míňala prvé kamenné múry. Zvýšené hlasy, sfarbené strachom a panikou sa niesli dorážajúcim vetrom, no s každým krokom slabli. Lucy zadržala vzlyk, čo sa jej dral zo stiahnutého hrdla, keď sa kolísavo pretackala cez pozostatky severnej brány a ťažko sa oprela o vonkajšiu stranu hradieb. Chlad jej presakoval cez spotené oblečenie až do morku kosti. Plytké nádychy jej trhali hruď. Tep ako kožený bubon dorážal do jej spánkov a stuhnutých rúk, v ktorých o život zvierala neprirodzene horúce vajce. Horúce? S rozšírenými zrenicami sledovala, ako tisícročia mytológie začali ožívať. Okraje jej videnia sa rozmazali pod hlbokým pulzovaním, ktoré sa ako tiché volanie nieslo ku oblakom.

V náhlom tichu sveta sa ozvalo dunenie. Steny sa začali otriasať pod náhlym náporom vetra, čo víril prach a piesok. Škripot niečoho ostrého o kameň znel nebezpečne blízko. A potom hradby zastonali pod obrovskou váhou. Lucy zatvorila oči. Mŕtvolný dych nesúci príšľub ohňa jej cestoval dole chrbticou. Každý sval tela sa jej napol sťa tetiva a chĺpky na šiji sa jej stavali dupkom. Niečo vlhké a lepkavé jej stieklo po pravom ramene. Pochytila ju triaška.

Vtiahla opatrný nádych a otvorila oči. V objatí karmínu zapadajúceho slnka sa nad ňou týčil tieň. Krv sa jej premenila na ľad. Neľudské zavrčanie sa vydralo z hrdla draka, čo vo svetle majestátnosti a hrôzy elegantne dopadol štyri metre od Lucy. Očakávala strach a paniku, čo by jej vyostrila zmysly a prilepila ju k zemi, no miesto toho sa jej v žilách rozlial pokoj a v mysli nekonečne veľa odpovedí na nevysvetliteľné otázky.

Pozorne kalkulovala stavbu tela - štyri svalnaté nohy, zakončené pazúrmi, ostrejšími ako akákoľvek čepeľ, štíhle boky posiate bledými jazvami na azúrových šupinách, ostne tiahnuce sa pozdĺž chrbtice, od hlavy po chvost, dlhý krk

Druhostupniarom sa v literárnych súťažiach darilo rovnako, ako ich mladším spolužiakom. Aj týmto žiakom patrí veľká pochvala:

Keď si vymýšľam:

1. miesto obsadili - Tereza Kozická a Silvia Siantová z 8. C, 2. miesto - Michaela Bellová z 8. A a čestné uznanie si zo súťaže odniesol Matej Benci z 8.C.

Prvosienky poézia:

1 miesto - Martin Viskupič, 2. miesto - Ella Baničová a Lívia Nováková, všetci zo 6. C triedy

Prvosienky próza:

1. miesto: Ján Dzivák zo 6.C triedy

BLAHOŽELÁME!

SILVIA SIANTOVÁ, 8.C

TEREZA KOZICKÁ, 8.C

PRVOSIENKY 1. STUPEŇ

1. MIESTO POÉZIA

OLÍVIA BREŽNÁ, 3.B

CENA POROTY PRÓZA

NELKA NOSKOVÁ, 2.A

aj trojuholníkovú hlavu - položenie divokých očí, odraz šupín a tmavé sfarbenie zakrútených rohov. No to, čo jej vyrazilo dych, boli krídla. Dve polnočné membrány, popretkávané čiernymi šľachami a modrými tepnami, tenké, no natoľko silné, aby vzniesli bájne zviera takejto veľkosti do oblakov.

Drak zareval a chňapol tlamou plnou zažltnutých zubov po jej rukách, v ktorých v pevnom objatí zvierala horúce vajce. Lucy sa z reflexu odtiahla a stretla zúrivý pohľad úzkych štrbín. Nie prvýkrát sa prekliala, že nemôže hovoriť, keď v čo najjemnejšom geste sa dotkla svojho srdca, pohladila zlatistý povrch škrupiny a ukázala na mamu dračicu. Dym sa vyvalil z jej nosných dier chvíľu predtým, ako sa Lucy ocitla v pasci kosti topiacich plameňov. To teplo bolo neznesiteľné. S ústami otvorenými v nemom výkriku padla na kolená, telo v ochrannej polohe pre poslednú záchranu. Doľahla na ňu únava. Schúlila sa do klbka a čakala na koniec.

Avšak ten nikdy neprišiel. Plamene vôkol nej pohasli a slaný vánok pohladil jej spotenú tvár. Vnímala pohyb oblečenia, keď sa drak sklonil a oňuchal ju. Nevedela, čo to znamenalo, ale zrazu bola na príjemne štuchnutá do boku. Vzala to ako rozkaz a nemotorne sa posadila chrbtom o rozpálený kameň. Cez vrstvy, ktoré sa na ňu nalepili, to ani necítila. Iba s úžasom a únavou sledovala, ako si drak pred ňou sadol a kýval chvostom. Čakal.

Lucy sa usmiala. S roztrasenými rukami odtrhla priškvarené kusy látky z dračieho vajca a opatrne ich natiahla. Drak lačne natiahol krk a materinsky vzal vajce do úst. Niečo v tom geste donútilo Lucy uvažovať: Prečo sme ich nazvali monštrami? Zahľadela sa do neprirodzených očí, v ktorých sa zrkadlilo porozumenie. Nechala visieť ruku v priestore medzi nimi s vedomím nebezpečenstva. Nečakala chvíľkový dotyk rozpálených šupín, ani keď jej jedna zafírová zostala ležať v dlani.

Dračica sa vystrela a Lucy by bola prisahala, že žmurkla. Aj ona sa so značnou námahou vytiahla na kolísavé nohy s podporou kameňov za ňou. Zem sa jej zatočila pred očami v uragáne vyvolaným pod náporom tých dvoch polnočných membrán. Drak sa vzniesol ponad ruiny Tróje a zreval. Možno radosťou. Lucy s chvíľkovo prázdnou mysľou sledovala zmenšujúcu sa čiernu bodku v mori ružovej a sivej. Horizont sa pre ňu roztvoril a vtiahol ju do svojho objatia v zelenom záblesku.

Zelený záblesk, myšlienka sa jej arogantne dobyla do podvedomia. Prírodný úkaz videný a zaznamenaný raz za históriu ľudstva. Báje ho opisujú ako znamenie víťazstva Grékov nad Trójanmi.

Lucy sa zviezla pozdĺž steny s pohľadom prilepeným na modrej šupine v jej malej dlani. S pocitom vzrušenia a eufórie nechala svoju myseľ putovať naprieč teóriami. Zatvorila unavené oči a dovolila si jemný úsmev.

Trójsky kôň, čo sklonil mesto do prachu. Dejiny sú plné irónie. Dračí oheň, čo pochoval mesto v popole. Omnoho lepšie.

Tereza Kozická, 8.C

Vládkyňa Čarovného lesa

Nič nepočuť. No aj to ticho mi pripadá hlučné. Strhnem sa na každý šuchot a stále sa mi zdá, že počujem kroky. Akoby niekto za mnou neustále kráčal, akoby ma sledoval. Aj keď som v tom lese sama, teda aspoň myslím, že som v ňom sama, mám pocit, akoby tu bol aj niekto iný. Nie však človek. Mám pocit, akoby tu bola nejaká mágia, akoby bolo toto miesto začarované... A nechápem, ako som sa tu ocitla.

Len ďalej kráčam, aj keď so strachom, no bojím sa vrátiť, pretože prejdenú cestu zahaľuje hustá hmla a ktovie čo sa skrýva za ňou. Tmavé tiene stromov mi pripomínajú ľudské postavy a tváre. V jednom z nich vidím milú staručkú babičku. Kráčam ku nej bližšie, chcem si túto „babičku“ obzrieť a dotknúť sa jej. Kladiem ruku na kmeň a v momente sa milá tvár premieňa na škaredú, falošnú so škodoradostným úškrnom. Dokonca sa mi zdá, že počujem aj jej smiech. Ihneď dávam ruku preč a bežím ďalej... Dušu mi zviera strach, bojím sa, cítim tlkot svojho srdca taký rýchly ako ešte nikdy. Tá čierňava začína byť neznesiteľná. Nie je tu ani kúsok svetla, vyzerá to tu pusto. Les bez zvierat, kvetov, les bez života. Napriek tomu sa mi zdá, akoby sa za stromami skrývali tiene ľudí. Bojím sa, či ma niekto neschmatne za ruku a unesie niekam ďaleko.

Nikdy som neverila na všelijaké rozprávkové bludičky, škriatkov, elfov. No tu, v tomto temne, začínam uvažovať, či tu predsa len nemôžu existovať. Moje zamyslenie preruší čísi hlas: *„Ingáááá!“* Znie to, akoby niekto kričal zďaleka, no pritom bol tak blízko. Akoby som cítila na krku jeho teplý zrýchlený dych, no zároveň nepočula jeho kroky, nevidela jeho tieň. *„Inga!“* znova na mňa volá menom, teraz ešte bližšie a naliehavejšie. Vyzerá, že ide o život. Akoby ma ten „niekto“ nevyhnutne potreboval. Odkiaľ ho však vie? A kto to vôbec na mňa volá? Ten hlas mi je povedomý, no zároveň neznámy. Kto chcel, aby som prišla do tohto hrozného, strašidelného a temného lesa? Bojujem sama so sebou, či odpovedať alebo radšej mlčať. Opäť: *„Inga!“* Teraz znie ľúbezne a omamne... Čo mám robiť? Mám odpovedať? Mám tu zostať alebo odísť? Mám zistiť, kto to na mňa volá alebo...? Kto to len môže byť? Nejaká bludička, trol, škriatok, elf, hrozná dryáda, nežná rusalka alebo niečo úplne iné? Či je to nejaký človek, čo hľadá pomoc? Či som len spadla, ležím na zemi v bezvedomí a toto všetko si len predstavujem? Je to skutočnosť alebo len sen?

„Čakám na teba už dlhých 10 rokov,“ oznámil mi ten prečudesný hlas spoza chrbta. *„P-pro-prosim?“* vyjachtala som zo seba ustráchaným hlasom. *„Poď sem, za mnou. Neboj sa, nik ti po ceste nič nespraví, len sa musíš neustále pozerať vpred! Nesmieš sa obzrieť ani za seba, ani napravo, ani naľavo!“* prikázalo mi toto zvláštne stvorenie. *„A-a-ale ja nič nevidím, tak ako mám ísť za tebou? Nevidím ani na krok a ani neviem kde si,“* odpovedala som trochu odvážnejšie. *„Nezáleží na tom, čo vidíš a čo nie. Zavri oči a môj hlas ťa povedie. Nepočúvaj čo sa deje naokolo, nechaj sa viesť. Ver mi! Rozum ti vraví, že je to nebezpečné? Že po ceste spadneš? Zabudni na to, a nechaj počúvať svoje srdce, nechaj sa ním viesť, nech je tvojou navigáciou. Buď odvážna a objav svoju silu,“* povedal mi.

Ako mám byť odvážna, keď tu všade naokolo je len tma ? Ako to mám zvládnuť? No nakoniec som si povedala, že to zvládnem... snáď. Veď je to len les, sú tu len stromy, ja a tá neznáma bytosť. Len my. Pomaly som spravila prvý krok. V duchu som si neustále opakovala: Buď odvážna a objav svoju silu. Malo to na mňa akýsi čarovný účinok.

Zrazu som za sebou začula tiché vrčanie, počula som ako jemne, takmer nečujne robí kroky nejaké zvieratá alebo čo. Vrčalo čoraz silnejšie a hlasnejšie. Chcela som skríknuť: Pomoc! No v hrdle som mala úplne sucho a nevedela som vydať ani hláska. V hlave mi bežali katastrofické scenáre, čo všetko sa môže stať. Už-už som sa chcela otočiť a pozrieť, čo to vlastne je, keď mi v ušiach zazneli slová: *„Nik ti po ceste nič nespraví, len sa musíš neustále pozerať vpred, nesmieš sa obzrieť!“* Ale ako mám pokojne kráčať ďalej, keď mi na chrbát dýcha nejaký vlk alebo čo je to? Buď odvážna a objav svoju silu! Zopakovala som si znova. Je to len vlk, len obyčajný sivý vlk, snažila som sa upokojiť. Idem ďalej... Kráčam pomaličky, krôčik po krôčiku...

„Prečo si myslíš, že je to vlk?“ spýtal sa ktosi. Nie, toto určite nie je ten ľúbezný hlas bytosti, čo na mňa čaká. Tento hlas je vyšší a strašidelnejší. *„K-k-k-kto si,“* vyjachtala som. *„Obzri sa,“* odpovedal mi ktosi zvonivým a mámivým hlasom. *„Nemôžem sa obzrieť, ukáž sa mi ty, alebo povedz, kto si,“* odpovedala som. *„Prečo by si sa nemohla obzrieť? Nechceš vedieť, kto som? Stojím priamo za tebou, len sa otoč a zistíš, kto som,“* ten hlas bol taký mámivý. Vtom som si znova spomenula - nie, nesmiem sa obzrieť. A odpovedala som odvážne: *„Nech si, kto si, neobzriem sa!“* *„Naozaj ma nechceš vidieť? Ani vedieť kto som?“* spýtal sa hlas zase smutným tónom. Pomaly mi tej osoby začalo byť ľúto a chcela som sa obzrieť, no vedela som, že tým sklamem toho, kto ma tu vyčkáva už 10 rokov. *„Nemôžem! Ak chceš, aby som vedela kto si, prejdi popri mne, predbehni ma a keď budeš predo mnou, ukáž sa mi. Tak sa na teba smiem pozrieť a zistiť, kto si,“* odpovedala som pokojne a rozvážne.

„Keď teda nie, tak ja zmiznem a už sa nikdy nezjavím. Ak odpovieš áno, ukážem sa ti a pomôžem ti prekonať nástrahy tejto cesty,“ povedala mi bytosť. *„A naozaj mi pomôžeš?“* spýtala som sa. *„Samozrejme, že ti pomôžem. Pôjdem s tebou až na koniec tvojej cesty,“* vyriekla celkom presvedčivo. Ak mi chce teda pomôcť, mala úto bytosť nestretnem. „Inga, Inga,“ povedal znova niekto moje meno. Najprv som si myslela, že sa mi to iba zdalo, no vtom opäť: *„Inga, Inga,“* tichým lesom sa rozliehalo moje meno. *„Kto si? Človek alebo lesná bytosť?“* pýtam sa trasúcim hlasom. *„Pozri sa pred seba a zbadáš ma,“* odpovedala mi šeptom. Pozrieť sa pred seba? Nesmiem pozrieť za seba, ani napravo, ani naľavo. Ale tá bytosť povedala, že sa musím pozerať iba vpred. Čiže stačí len zdvihnúť zrak zo zeme a uvidím to, čo ma šeptom volá.

Pomaly som teda dvíhala zrak. Odrazu som zbadala žiariace svetlo, blikajúce sťa hviezdy na nočnej oblohe a oslepujúce sťa Slnko. *„Kto si a prečo tak silno žiariš?“* spýtala som sa so zavretým očami, pretože jas tejto bytosti bol neznesiteľný. *„Som Večernica, v noci žiarim na oblohe a cez deň sa túlam týmto lesom,“* odpovedala mi pošepky. *„Čo odo mňa žiadaš, Večernica?“* opýtala som sa. *„Prišla som ti pomôcť, poradiť. Viem, že si zvedavá, kto na konci tvojej cesty na teba čaká a čo od teba chce. No na to musíš prísť sama. Teraz máš poslednú možnosť na návrat – buď sa otočíš a vrátiš sa späť, alebo zostaneš a pôjdeš ďalej a budeš prekonávať ďalšie nástrahy tohto lesa,“* odpovedala mi nežným hlasom. Najradšej by som sa hneď otočila a vrátila späť, no... *„Zostanem,“* povedala som rozhodne a presvedčivo. Povzbudil ma akýsi neznámy, no silný vnútorný hlas. *„Ako myslíš... teraz ti viac prezradiť nemôžem. No nemaj strach, ešte sa stretneme,“* odpovedala by som sa otočiť. Prečo by som nemala prijať pomoc? Už som sa pomaly otáčala, keď zaznel škodoradostný smiech tejto „milej“ bytosti. Okamžite som sa rozbehla čo najďalej. Veď kto vie, čo by so mnou spravila, keby som sa otočila. Kráčala som čo najtichšie ďalej, dúfajúc, že už žiadnu takúto bytosť nestretnem.

Vančurka, Vančurka, fantastická,
chodia do nej samé dobré decká...
...a tie decká opäť bodujú v okresnej súťaži literárnej tvorivosti - Strašidelný príbeh.
V 1. kategórii sme uchmatli všetky tri prvé miesta - Emka Jedličková a Hanka Gallová z 3.B a Vincko Sadloň zo 4.C triedy, strieborný stupienok patrí Martinke Kušnierovej z 3.B triedy a bronzový stupienok Elke Habajovej zo 4.C triedy.
V 2. kategórii získala prvenstvo Ninka Jedličková zo 7.A triedy, bronz patrí Lívike Novákovej zo 6.C triedy a Barborke Gnebusovej zo 7.A triedy.

PRVOSIENKY - POÉZIA

1. stupeň
1.miesto - Olívia BREŽNÁ - 3.B
1. miesto - Nelka ĎURIŠOVÁ - 3.B
2. miesto - Bianca MATOVIČ - 4.A
3. miesto - Milica VOJTECHOVÁ - 4.B
3.miesto - Matúš PECHO - 2.B
3. miesto - Ema JEDLIČKOVÁ - 3.B

2. stupeň
1.miesto - Martin VISKUPIČ - 6.C
2.miesto - Lívia NOVÁKOVÁ - 6.C
2. miesto - Ela BANIČOVÁ - 6.C

PRVOSIENKY - PRÓZA

1. stupeň
1.miesto - Martinka KUŠNIEROVÁ - 3.B
2.miesto - Tamara URBANOVIČOVÁ - 4.B
3.miesto - Gabriela KUCKOVÁ - 2.B
CENA POROTY - Nela NOSKOVÁ - 2.A

2. stupeň
1.miesto - Ján DZIVÁK - 6.C

KEĎ SI VYMÝŠĽAM

1.stupeň
2.miesto - Bianca MATOVIČ - 4.A
Čestné uznanie za príbeh - Sabina SETNICKÁ - 4.C

2.stupeň
1.miesto – Tereza KOZICKÁ – 8.C
1.miesto – Silvia SIANTOVÁ – 8.C
2.miesto – Michaela BELLOVÁ – 8.A
Čestné uznanie za príbeh – Matej BENCI – 8.C

STRAŠIDELNÝ PRÍBEH

1. stupeň
1.miesto - Ema JEDLIČKOVÁ – 3.B
1.miesto - Hanna GALLOVÁ – 3.B
1. miesto - Vincent SADLOŇ – 4.C
2.miesto - Martina KUŠNIEROVÁ – 3.B
3.miesto - Ela HABAJOVÁ – 4.C

2. stupeň
1. miesto - Nina JEDLIČKOVÁ – 7.A
3.miesto - Lívia NOVÁKOVÁ – 5.A
3.miesto - Barbora GNEBUSOVÁ – 7.A

Tešíme sa z úspechov našich detí a gratulujeme.

mi a pomaly sa začala ku mne približovať. Zľakla som sa, čo mi chce urobiť. Skoro som vykríkla, keď už bola pri mne na dosah ruky a pomaly sa ku mne skláňala.... A vtom som na čele zacítila jej jemné prsty. *„Buď aj naďalej odvážna, Inga!“* pripomenula mi a ladným krokom odišla preč. Mala podobný hlas ako moja mama. Škoda, že ten mamin už nikdy nezačujem. So spomienkami na mamu a slzami na lícach som pomaly odkráčala ďalej.

Ani neviem, koľko cesty ešte musím prejsť. Nevidím si pod nohy, len idem rovno za nosom... Odrazu nohou narazím na niečo pevné a kamenné. *„Schody, sú to schody!“* vykríknem s nadšením. Rýchlo kráčam po schodoch až kým do niečoho nenarazím. Možno sú to dvere... späť do nášho sveta, pomyslím si s nádejou. Opatrne položím ucho na dvere, či náhodou niečo nezačujem. Odrazu sa však dvere s hlasným vrzgotom otvárajú a ja padám dovnútra. Au, ten dopad bol tvrdý, akoby som spadla na nejakú mramorovú podlahu. S ubolením telom sa pomaly staviam. A to, čo som okolo seba uvidela, mi vyrazilo dych. Zavrela som oči a znova ich otvorila. Kde som to? Stála som v zvláštnej miestnosti obkľúčená tými najdesivejšími lesnými bytosťami. Desivé dryády rýchlymi pohybmi tancujú okolo mňa, bludičky žiaria najjasnejšie ako vedia, hrozivé vlkodlaky na mňa ceria svoje dlhé špicaté zubiská, lesní duchovia spievajú svojimi mámivými hlasmi... Pestrofarební škriatkovia poskakujú a machom obrastení kamenní trolovia sledujú každučký môj pohyb. Všetci sa tvária tak hrozivo, akoby sa mi chceli za niečo pomstiť, akoby som ich nejako nahnevala.

„Prepáčte, mohla by som prosím, tadiaľto prejsť?“ pýtam som sa nesmelo. *„Tak slečinka by chcela tadiaľto prejsť, akoby nestačilo, že sa potuluje naším lesom, ešte jej aj máme urobiť miesto,“* povedala posmešným hlasom jedna z dryád. *„Hahahaha, že prejsť!“* zasmial sa jeden z vlkodlakov. *„Čo som vám spravila? Prečo ste na mňa takí?“* spýtala som sa smutne. *„S dovolením, veľmi rád ti to vysvetlím,“* povedal mi jeden z trolov a pomaly sa ku mne dokotúľal. *„Prišla si do nášho lesa. Bez opýtania, bez pozvania!“* zvyšoval svoj hlas s rozhorčením trol. *„Aleee, jaaa... som sem nechcela prísť,“* vykríkla som na svoju obranu. *„Akože nechcela, keď si tu?!“* skríkol na mňa. *„Ja som len bola v galérii a zadívala som sa na jeden obraz. Hľadela som sa naň trochu dlhšie, lebo sa mi zdalo, akoby sa hýbal. Ako zhypnotizovaná som sa doň vpíjala očami... Až ma odrazu schmatli nejaké ruky, oceľovým zovretím mi oblapili členky, kolená i zápästia... V tej chvíli som nevedela, či je to skutočnosť či len ilúzia. Cítila som, ako mi pomaly prestáva prúdiť krv, pretože to zovretie bolo veľmi silné. Aj toto mám na pamiatku, aha...“* hovorím a ukazujem im svoje modriny.

„Čiže ty si sem nechcela prísť dobrovoľne?“ pýta sa jeden z lesných duchov. *„Samozrejme, že nie!“* skríknem. *„Veď kto by sem chcel ísť dobrovoľne? Je tu tma ako v hrobe a les je plný hrôzy!“* od rozhorčenia som skoro plakala. *„Takže ty si nám neprišla kradnúť naše podzemné bohatstvo? Rúbať naše vzácne staré stromy alebo špiniť naše pramienky a jazierka?“* pýta sa ma Rusalka. *„Nie! Nič som vám neprišla zobrať ani nič také nechcela urobiť!“ „A prečo si sa teda nesnažila vrátiť späť a šla si stále ďalej? Ako to, že si prišla až sem?“* pýta sa ma jedna z modro žiariacich bludičiek. *„Snažila som sa vrátiť. No nešlo to! Miesto, cez ktoré som sem prišla akoby zrazu zarástlo nepreniknuteľnou stenou a nebolo úniku... A sem som sa dostala vďaka neznámemu hlasu,“* vysvetľujem im. *„Vďaka hlasu? Koho hlasu?“* pýta sa ma vlkodlak. *„Neviem, komu ten hlas patril. No bol taký známo-neznámy, tajomno-strašidelný a blízko-vzdialený hlas. Inak vám ho neviem opísať,“* odpovedala som a pokrčila plecami. *„Známo-neznámy, tajomno-strašidelný, blízko-vzdialený,“* mrmle si popod fúzy hnedozelený škriatok. *„Takýto hlas má len jedna osoba,“* hovorí mi Večernica - moja Večernica, o ktorej som si myslela, že ju už nestretnem, aj keď mi povedala, že sa ešte uvidíme. Teraz sa ešte viac podobá na moju mamu.

„Kto?“ pýtam sa. *„Ja!“* znie odpoveď z kúta miestnosti. A tu zrazu sa z tmy vynorí.... *„Aaaaaa, čo čo čo to jeeee?“* skríknem od hrôzy. *„Má to telo vlka, hlavu dryády, fúzy škriatka, je to machom obrastené ako trol, hlas má dunivý sťa slonie trúbenie,“* rozprávam zmätene. *„Nepoznáš ma! Nevieš, kto som! V rozprávkach o mne nepíšu, aby sa deti nebáli, vo filmoch ma nenájdeš. Som, kto som, na tom nezáleží,“* vraví mi toto prečudesné stvorenie-nestvorenie. *„A čo odo mňa chceš, že ma voláš, ty tvor-netvor?“* pýtam sa. *„Mám pre teba tajomstvo. Tajné, veľmi tajné,“* odpovie mi, zatiaľ čo sa priestorom ozýva hlasité „ooooo“. *„Tajomstvo?“* pýtam sa prekvapene. *„Áno, tajomstvo,“* uisťuje ma. *„Poď sem, pohlaď ma, nakloň sa ku mne, pošepkám ti ho,“* nahovára ma.

Napriek znechuteniu z jeho výzoru k nemu pomaly kráčam so zavretými očami, aby som ho nevidela. Opatrne mu prstami prechádzam po mäkkej hustej srsti a nakláňam ucho k jeho ústam aj napriek strachu, že ma uhryzne. *„Toto všetko, celý tento les, všetky stromy, všetky kvety, všetky podzemné poklady, úplne všetko, je oddnes tvoje. Tieto bytosti sú tvojím „ľudom“ a ty si ich vládkyňou. Si vládkyňou Čarovného lesa,“* šepká mi. *„Ale prečo ja? Čím som si to zaslúžila?“* pýtam sa udivene. *„Obstála si v ťažkej skúške, ktorá sa doteraz ešte nikomu nepodarila,“* odpovedá mi. *„V akej skúške?“* čudujem sa. *„Prešla si celým lesom bez toho, aby si niečo zlé urobila. Aj keď si už nevládala, premohla si sa a pokračovala ďalej, len preto, aby si ma našla. Nevzdala si to a nevrátila sa do vášho sveta, aj keď ti Večernica ponúkala tú možnosť. Neotočila si sa, keď ťa lákala dryáda. Odolala si všetkým nástrahám. Máš veľmi pevnú vôľu a odvahu! A len ten, čo toto všetko zvládol, si zaslúži byť mojím nástupcom, mojím dedičom,“* dopovedal hrdo a nahlas.

„Ďakujem, no ja si to nezaslúžim. Vyber si za dediča niekoho z tvojho ľudu, niekoho z týchto bytostí. Ony tu žijú celý život, bolo by nespravodlivé, aby som sa ja, ktorá sem prišla len na chvíľu, sa stala kráľovnou,“ hovorím. *„Sláva novej vládkyni Čarovného lesa!“* skríkli všetky bytosti. *„Vidíš, aj ony ťa chcú za svoju vládkyňu! Takže je rozhodnuté, Vaše veličenstvo,“* pošepkal a poklonil sa mi. Chcela som zdvihnúť jeho sklonenú hlavu a ruky som mu zaborila do jemnej čiernej srsti. *„Princezná moja...“* zdvihol ku mne oddané oči.

A ja som pochopila... *„Ďakujem, oci,“* povedala som uvoľnene. Bolo to také krásne povedať znova oci, o ktorom mi ľudia už dávno hovorili, že jedného dňa sa zmenil na hroznú príšeru a zmizol. *„Nemáš za čo, dcérka moja,“* odpovedal mi so slzami v očiach ocko – môj milovaný ocko. Vtedy som pochopila, prečo ma ten obraz vtiahol. Som za to veľmi vďačná, že ma preniesol až sem. *„Oci, kto ten obraz namaľoval? A prečo si sa skryl práve do tohto?“* pýtam sa. *„Maľovala ho tvoja mama, miláčik. A schoval som sa práve doň, pretože, keď už nemôžem byť už s mamou a s tebou, aspoň môžem byť v niečom, čo vytvorila ona. A ja som vedel, že raz priláka aj teba,“* odpovedal mi. *„A oci, tie silné ruky, čo ma sem vzali, to boli tvoje, však?“ pýtam sa. „Áno, to boli moje. Potreboval som ťa sem nejako dostať. Prepáč mi tie modriny...“*

No to bolo posledné, čo ma teraz zaujímalo. Momentálne pre mňa existoval len môj otecko. A ja som bola v tej chvíli tá najšťastnejšia dcéra, ktorá len môže byť v objatí svojho ocka v našom spoločnom vyfantazírovanom svete. Znova som bola to malé dievčatko, ktorému čítal rozprávku o čarovnom lese... No potom zrazu zmizol... A ja som nevedela kam a nechápala prečo. A nikdy som neverila, že existuje čarovný les a také zvláštne tvory...

Nina Jedličková, 7.A

AKO POSTAVIŤ SNEHOVÚ KORYTNAČKU

Ak máte šťastie a zažijete deň, kedy napadol čerstvý sneh, ktorý sa príjemne lepí a dajú sa z neho robiť poriadne gule na guľovačku, či postaviť snehuliaka, možno dostanete chuť postaviť nejakého iného tvora, než len chlapa s hrncom na hlave, ktorý má miesto nôh veľkú guľu a na nej bruchovú guľu a potom smiešnu hlavovú guľu.

My sme tento rok mali to šťastie a jeden deň nám pred domom napadalo krásnych dvadsať centimetrov dobrého lepivého snehu.

Napadal na parkovacie miesta a bolo treba ho odhrabať.

A tak vlastne vznikol ten nápad a aj tento malý návod na snehovú korytnačku.

Sneh sme najskôr začali odhŕňať veľkou snehovou lopatou z chodníkov a parkoviska a vyklápali sme ho z lopaty na jednu kopu.

Keď bola kopa snehu vysoká asi pol metra, začali sme postupne sneh hádzať aj do šírky.

Ako základ sme teda vyrobili kopu snehu v tvare veľkej sploštenej pologule, ktorá bola asi meter a pol široká, dva metre dlhá a asi trištvrte metra vysoká.

Na jednom konci sme potom prigúľali snehovú guľu, z ktorej bude hlava a snehom sme ju prilepili ku vzniknutej kope.

Menšie gule sme potom prilepili aj na miestach , kde má korytnačka nohy.

Menšou lopatou sme potom odobrali sneh spod vznikajúceho panciera. Rukami schovanými v teplých rukaviciach sme potom uhladili hlavu, nohy a celý pancier do tvaru, ktorý už pripomínal korytnačku.

Na mieste kde má korytnačka oči sme ešte dolepili dve malé snehové gule a lyžicou sme odškrabali sneh na hlave, aby sme vytvorili ústa.

Na opačnom konci sme urobili zo snehu výbežok ako chvost , čo trčí spod panciera.

Nakoniec sme na uhladenom pancieri vyškrabali tvary pospájaných šesťuholníkov , aby sa čo najviac podobal skutočnému pancieru.

Vo vode sme si potom zarobili trochu potravinárskeho farbiva a pridali sme do výrezov trochu farby.

Kamaráti z ulice mali veľkú radosť a začali na korytnačku liezť a potom sa z nej veselo šmýkali, po jej pancieri dolu na chvost, alebo na hlavu.

Alžbeta Škremková, 7.B

PONOŽKOVÝ SNEHULIAK

Bola zima, ale nudný deň lebo nenapadal už dlho žiadny sneh a to čo aj nasnežilo sa hneď roztopilo a veľmi som si chcela postaviť snehuliaka. Tak ma napadlo veď sa to dá aj bez snehu a vydrží dlhšie a prejde mi aj popri tom čas a zabavím sa .

Na internete som si našla ako vyrobiť ponožkového snehuliaka a hneď som sa do toho pustila. Prichystala som si k tomu všetky potrebné veci zo zoznamu ako staré ponožky, malé gombíčky, vlnu, na výplň tela vatu a polystyrénové guličky, gumičky, špendlíčky lepiace očká a samozrejme ihlu, niť a nožnice. Samozrejme som vyhádzala celý šuflík s ponožkami kým som našla také ktoré sa budú hodiť na telíčko snehuliaka. Bola by škoda využiť iba jednu ponožku, tak som sa rozhodla spraviť dvoch pána a pani Snehuliakových. Tak a môžem začať s výrobou všetko prichystané – ide sa na to. V prvom rade som si ponožku natiahla na veľký pohár aby sa mi lepšie dávala náplň a tlačila som ju do tvaru prvej gule. Keď som to dokončila stiahla som guľu gumičkou a plnila som druhú. U pani Snehuliakovej mi zostal zvyšok ponožky, tak som ju využila na cop, ktorý som doplnila s vlnou z tej som spravila vlasy. Ďalej som im nalepila oči a špendlík som použila namiesto nosa. Pánovi Snehuliakovi som spravila motýlika a na hlavu malý klobúčik. Jej som uviazala okolo krku šál s malým gombíčkom, aby s nej bola dáma. A ponožkoví snehuliaci sú hotoví.

Keď som sa na ďalšie ráno zobudila snehuliaci stále stáli ako pred tým, takže žiadne otepľovanie im nevadí a bola som veľmi rada, že matka príroda na nich nevedela spáchať atentát.

Viki Viteková, 7.B

Interview s Jankom Hraškom

Milý Janko Hraško, som rád, že si prišiel a že si prijal moje pozvanie na rozhovor. Verím, že naši čitatelia sa dozvedia niečo o tvojom zaujímavom živote.

Koľko máš rokov?
Mám 10.
Kde bývaš?
Bývam s mamou a otcom v drevenom domčeku.
Akú máš prezývku?
Volajú ma Malíček.
Aké je tvoje obľúbené jedlo?
Najradšej mám šišky od mojej mamy.
Čo rád robíš vo voľnom čase?
Napríklad plávam v pohári vody.
Kam chodíš do školy?
Nechodím do školy. Mama ma učí doma, lebo kým by som sa dostal do školy, tak by už bolo po vyučovaní.
Aký je tvoj obľúbený predmet?
Slovenčina.
Aké je to byť taký maličký?
Má to výhody aj nevýhody. Napríklad viem podliezť plot, ale keď obedujem, tak mi mama musí dať knihy pod zadok.
Chcel by si byť niekedy veľký?
Nie, ja som takýto spokojný. Lebo keby som bol veľký, nemohol by som byť Jankom Hraškom.
Kto sú tvoji kamaráti?
Všetky deti.
Ďakujem za rozhovor!

Martin Keresteši, 5.B

A opäť zvoní...
Posledný raz v tomto školskom roku. Brány školy sa zatvoria a na nás čaká zaslúžený relax. Ďakujeme všetkým pedagógom i nepedagogickým pracovníkom za to, že i v tejto náročnej dobe zostala naša škola školou fungujúcou... Prajeme všetkým školákom leto plné zážitkov a... vidíme sa opäť v septembri, priatelia. PS Deviataci, dovidenia! Držte sa v nových školách a občas sa príďte pozrieť, ako sa má Vančurka.

Pieseň na koniec školského roka

Tak a stojím tu aj ja,
Na mieste, kde som každý rok odchádzať ostatných videla.
Zvláštny to pocit zviera hrdlo, ženie slzy úzkosť.
Poslednýkrát lúčenie s niečím, čo nikdy znovu nepríde.

Teraz mám slzy na krajíčku, že už vážne sa lúčim.
Zbohom chodby, na ktorých niekto s úsmevom stál,
Zbohom učitelia, ktorých tak rada mám,
Zbohom všetkým mojim spomienkam.

Viktória Mišíková, 9.A